Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (sedmého senátu)

30. dubna 2015 *

„Společná zahraniční a bezpečnostní politika — Omezující opatření vůči Sýrii — Zmrazení finančních prostředků — Právo na obhajobu — Povinnost odůvodnění — Nesprávné posouzení — Právo na vlastnictví — Právo na respektování soukromého života — Proporcionalita“

Ve věci T-593/11,

Fares Chehabi, s bydlištěm v Alepu (Sýrie), původně zastoupený L. Ruessmannem a W. Bergem, avocats, dále Ruessmannem, a J. Beckem, solicitor,

žalobce,

proti

Radě Evropské unie, zastoupené M. Bishopem a R. Liudvinaviciute-Cordeiro, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

Evropskou komisí, původně zastoupenou S. Boelaert a T. Scharfem, dále T. Scharfem a M. Konstantinidisem, jako zmocněnci,

vedlejší účastnice,

jejímž předmětem je žaloba znějící na zrušení rozhodnutí Rady 2011/522/SZBP ze dne 2. září 2011, kterým se mění rozhodnutí 2011/273/SZBP o omezujících opatřeních vůči Sýrii (Úř. věst. L 228, s. 16), nařízení Rady (EU) č. 878/2011 ze dne 2. září 2011, kterým se mění nařízení (EU) č. 442/2011 o omezujících opatřeních vzhledem k situaci v Sýrii (Úř. věst. L 228, s. 1), rozhodnutí Rady 2011/782/SZBP ze dne 1. prosince 2011 o omezujících opatřeních vůči Sýrii a o zrušení rozhodnutí 2011/273/SZBP (Úř. věst. L 319, s. 56), nařízení Rady (EU) č. 36/2012 ze dne 18. ledna 2012 o omezujících opatřeních vzhledem k situaci v Sýrii a o zrušení nařízení (EU) č. 442/2011 (Úř. věst. L 16, s. 1), rozhodnutí Rady 2012/739/SZBP ze dne 29. listopadu 2012 o omezujících opatřeních vůči Sýrii a o zrušení rozhodnutí 2011/782 (Úř. věst. L 330, s. 21), prováděcího nařízení Rady (EU) č. 1117/2012 ze dne 29. listopadu 2012, kterým se provádí čl. 32 odst. 1 nařízení (EU) č. 36/2012 (Úř. věst. L 330, s. 9), prováděcího nařízení Rady (EU) č. 363/2013 ze dne 22. dubna 2013, kterým se provádí nařízení (EU) č. 36/2012 (Úř. věst. L 111, s. 1), a rozhodnutí Rady 2013/255/SZBP ze dne 31. května 2013 o omezujících opatřeních vůči Sýrii (Úř. věst. L 147, s. 14), jakož i všech pozdějších právních předpisů v rozsahu, v němž ponechávají v platnosti či nahrazují uvedené akty v rozsahu, v němž se uvedené akty týkají žalobce,

* Jednací jazyk: angličtina.

TRIBUNÁL (sedmý senát),

ve složení M. van der Woude, předseda, I. Wiszniewska-Białecka a I. Ulloa Rubio (zpravodaj), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: C. Kristensen, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 12. června 2014,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Žalobce F. Chehabi je podnikatel se syrskou státní příslušností.

2 Rada Evropské unie, která důrazně odsoudila násilné potlačení pokojných protestních akcí, k němuž došlo na různých místech v Sýrii, a vyzvala syrské bezpečnostní síly, aby namísto represe zachovávaly zdrženlivost, přijala dne 9. května 2011 rozhodnutí 2011/273/SZBP o omezujících opatřeních vůči Sýrii (Úř. věst. L 121, s. 11). Vzhledem k vážnosti situace zavedla Rada zbrojní embargo, zákaz vývozu materiálu, který může být použit k vnitřním represím, omezení vstupu na území Evropské unie a zmrazení finančních prostředků a hospodářských zdrojů některých osob a subjektů odpovědných za násilné represe namířené proti civilnímu obyvatelstvu v Sýrii.

3 Jména osob odpovědných za násilné represe namířené proti civilnímu obyvatelstvu v Sýrii a jména a názvy fyzických či právnických osob a subjektů s nimi spojených jsou uvedeny v příloze rozhodnutí 2011/273. Jméno žalobce v ní uvedeno není. Na základě článku 5 uvedeného rozhodnutí může Rada na návrh členského státu nebo vysokého představitele Unie pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku uvedenou přílohu změnit.

4 Vzhledem k tomu, že určitá omezující opatření přijatá vůči Syrské arabské republice spadají do působnosti SFEU, přijala Rada Evropské unie nařízení (EU) č. 442/2011 ze dne 9. května 2011 o omezujících opatřeních vzhledem k situaci v Sýrii (Úř věst. L 121, s. 1). Uvedené nařízení je v zásadě totožné s rozhodnutím 2011/273, ale stanoví možnost uvolnit zmrazené finanční prostředky. Seznam uvedený v příloze II uvedeného nařízení je totožný se seznamem uvedeným v příloze rozhodnutí 2011/273, přičemž jméno žalobce na něm není uvedeno. Podle čl. 14 odst. 1 a 4 nařízení č. 442/2011, pokud Rada rozhodne o tom, že se na fyzickou nebo právnickou osobu, subjekt či orgán mají vztahovat dotčená omezující opatření, změní odpovídajícím způsobem přílohu II a kromě toho seznam tam uvedený pravidelně přezkoumává, a to alespoň jednou za 12 měsíců.

5 Rozhodnutím 2011/522/SZBP ze dne 2. září 2011 (Úř. věst. L 228, s. 16) Rada změnila rozhodnutí 2011/273 a stanovila, že do jeho působnosti, včetně jeho přílohy, patří rovněž „osob[y], které mají prospěch z tohoto režimu nebo které jej podporují, a osob[y] s nimi spojen[é], jak jsou uvedeny v příloze“. Jméno žalobce je uvedeno v prvním řádku tabulky v uvedené příloze s datem zařazení „ 2.09.2011“ a následujícím odůvodněním:

„Předseda obchodní a průmyslové komory v Alepu. Ekonomicky podporuje syrský režim.“

6 Nařízením (EU) č. 878/2011 ze dne 2. září 2011, kterým se mění nařízení č. 442/201 (Úř věst. L 228, s. 1), Rada rozšířila působnost přílohy II nařízení č. 442/2011 na „osoby a subjekty, které mají prospěch z režimu nebo jej podporují, nebo […] osoby a subjekty s nimi spojené“. Jméno žalobce je uvedeno v prvním řádku tabulky v uvedené příloze se stejným odůvodněním a stejnými informacemi jako v příloze rozhodnutí 2011/522.

7 Dne 3. září 2011 Rada zveřejnila oznámení pro osoby a subjekty, na něž se vztahují omezující opatření stanovená rozhodnutím Rady 2011/522 a nařízením č. 878/2011 (Úř. věst. C 261, s. 4).

8 V rozhodnutí 2011/782/SZBP ze dne 1. prosince 2011 o omezujících opatřeních vůči Sýrii a o zrušení rozhodnutí 2011/273 (Úř věst. L 319, s. 56) Rada uvedla, že se vzhledem k závažnosti situace v Sýrii domnívá, že je nezbytné uložit další omezující opatření, zejména omezení v oblasti financování podniků, či omezení účasti na některých projektech v oblasti infrastruktury. V zájmu zpřehlednění byla opatření uložená rozhodnutím 2011/273 a dodatečná opatření včleněna do jediného právního nástroje. Jméno žalobce je uvedeno v řádku 51 tabulky v příloze I uvedeného rozhodnutí se stejnými informacemi a stejným odůvodněním jako v příloze rozhodnutí 2011/522.

9 Dne 2. prosince 2011 zveřejnila Rada oznámení pro osoby a subjekty, na něž se vztahují omezující opatření stanovená rozhodnutím 2011/782 a nařízením č. 442/2011, prováděným prováděcím nařízením Rady č. 1244/2011 o omezujících opatřeních vzhledem k situaci v Sýrii (Úř. věst. C 351, s. 14).

10 Nařízení Rady (EU) č. 36/2012 ze dne 18. ledna 2012 o omezujících opatřeních vzhledem k situaci v Sýrii a o zrušení nařízení č. 442/2011 (Úř. věst. L 16, s. 1) stanoví nová omezující opatření a mění seznam dotčených osob a subjektů. Jméno žalobce je uvedeno v řádku 51 tabulky v příloze II uvedeného nařízení se stejnými informacemi a odůvodněním jako v příloze rozhodnutí 2011/522.

11 Dne 24. ledna 2012 Rada zveřejnila oznámení pro osoby a subjekty, na něž se vztahují omezující opatření stanovená rozhodnutím 2011/782, prováděným prováděcím nařízením Rady 2012/37/SZBP, a nařízením č. 36/2012 prováděným prováděcím nařízením Rady (EU) č. 55/2012 o omezujících opatřeních vůči Sýrii (Úř. věst. C 19, s. 5).

12 Rozhodnutím Rady 2012/739/SZBP ze dne 29. listopadu 2012 o omezujících opatřeních vůči Sýrii a o zrušení rozhodnutí 2011/782 (Úř. věst. L 330, s. 21) byla předmětná omezující opatření včleněna do jediného právního nástroje. Jméno žalobce je uvedeno v řádku 49 tabulky v příloze I uvedeného rozhodnutí spolu se stejnými informacemi a odůvodněním jako v příloze rozhodnutí 2011/522. Rada rovněž uvedla nový důvod, a to „[m]ístopředseda správní rady společnosti Cham Holding“.

13 Nařízení Rady (EU) č. 1117/2012 ze dne 29. listopadu 2012, kterým se provádí čl. 32 odst. 1 nařízení č. 36/2012 (Úř věst. L 330, s. 9), mění přílohu II nařízení č. 36/2012. Jméno žalobce je uvedeno v řádku 1 tabulky v uvedené příloze se stejnými informacemi a odůvodněním jako v příloze rozhodnutí 2012/739.

14 Dne 30. listopadu 2012 Rada zveřejnila oznámení pro osoby a subjekty, na něž se vztahují omezující opatření stanovená rozhodnutím 2012/739 a nařízením č. 36/2012, prováděným prováděcím nařízením č. 1117/2012 (Úř věst. C 370, s. 6).

15 Rozhodnutí Rady 2013/185/SZBP ze dne 22. dubna 2013, kterým se provádí rozhodnutí 2012/739 (Úř věst. L 111, s. 77) aktualizuje seznam osob a subjektů, na něž se vztahují omezující opatření, uvedený v příloze I rozhodnutí 2012/739. Jméno žalobce je uvedeno v řádku 49 uvedené přílohy se stejnými informacemi a stejným odůvodněním jako v rozhodnutí 2012/739.

16 Nařízení Rady (EU) č. 363/2013 ze dne 22. dubna 2013, kterým se provádí nařízení č. 36/2012 (Úř věst. L 111, s. 1), pozměňuje přílohu II nařízení č. 36/2012. Jméno žalobce je uvedeno v řádku 49 tabulky v uvedené příloze se stejnými informacemi a stejným odůvodněním jako v příloze rozhodnutí 2012/739.

17 Dne 23. dubna 2013 zveřejnila Rada oznámení pro osoby a subjekty, na něž se vztahují omezující opatření stanovená v rozhodnutí 2012/739, prováděném prováděcím rozhodnutím 2013/185, a v nařízení č. 36/2012, prováděném prováděcím nařízením č. 363/2013 (Úř. věst. C 115, s. 5).

18 Dne 31. května 2013 přijala Rada rozhodnutí 2013/255/SZBP o omezujících opatřeních vůči Sýrii (Úř věst. L 147, s. 14). Jméno žalobce je uvedeno v řádku 49 tabulky v příloze I uvedeného rozhodnutí spolu se stejnými informacemi a stejným odůvodněním jako v příloze rozhodnutí 2012/739.

19 Dne 1. června 2013 zveřejnila Rada oznámení pro osoby a subjekty, na něž se vztahují omezující opatření stanovená rozhodnutím Rady 2013/255 a nařízením č. 36/2012 (Úř. věst. C 155, s. 1).

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

20 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 28. září 2011 podal žalobce žalobu znějící na zrušení rozhodnutí 2011/522, nařízení č. 878/2011, rozhodnutí Rady 2011/684/SZBP ze dne 13. října 2011, kterým se mění rozhodnutí 2011/273 (Úř. věst. L 269, s. 33), a nařízení Rady (EU) č. 1011/2011 ze dne 13. října 2011, kterým se mění nařízení č. 442/2011 (Úř věst. L 269, s. 18), v rozsahu, v jakém se jej týkají, a veškerých pozdějších právních předpisů směřujících k zachování uvedených aktů v rozsahu, v jakém se jej týkají.

21 Samostatným podáním došlým kanceláři Tribunálu téhož dne podal žalobce návrh na rozhodnutí ve zrychleném řízení podle článku 76a jednacího řádu Tribunálu.

22 Tribunál (šestý senát) rozhodnutím ze dne 20. ledna 2012 tomuto návrhu nevyhověl.

23 Usnesením předsedy šestého senátu Tribunálu ze dne 30. dubna 2012 bylo vyhověno návrhu Evropské komise na vstup do řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání Rady, došlému kanceláři Tribunálu dne 16. března 2012.

24 Replikou došlou kanceláři Tribunálu dne 12. dubna 2012 upravil žalobce svá návrhová žádání v tom směru, že navrhl rovněž zrušení rozhodnutí 2011/782 a nařízení č. 36/2012 v rozsahu, v němž se jej tyto akty týkají. V duplice došlé kanceláři Tribunálu dne 25. května 2012 vzala Rada žalobcův návrh na vědomí.

25 Vyjádřením došlým kanceláři Tribunálu dne 16. července 2013 upravil žalobce svá návrhová žádání v tom směru, že požaduje pouze zrušení rozhodnutí 2012/739, prováděcího nařízení č. 1117/2012, prováděcího nařízení č. 363/2013 a rozhodnutí 2013/255 v rozsahu, v němž se ho uvedené akty týkají, a všech pozdějších právních předpisů v rozsahu, v jakém zachovávají či přebírají uvedené akty v rozsahu, v němž se jej týkají. Ve vyjádření ohledně úpravy návrhových žádání žalobce, došlém kanceláři Tribunálu dne 3. září 2013, vzala Rada žalobcův návrh na vědomí, přičemž však zpochybnila jeho argument, podle kterého již nebyl místopředsedou společnosti Cham Holding.

26 Při změně složení senátů Soudu byl soudce zpravodaj přidělen k sedmému senátu, kterému byla tudíž přidělena tato věc.

27 Na základě zprávy soudce zpravodaje Tribunál rozhodl o zahájení ústní části řízení a v rámci organizačních procesních opatření podle článku 64 jednacího řádu vyzval Radu a žalobce, aby odpověděli na některé písemné otázky a případně poskytli určité dokumenty. Účastníci řízení těmto žádostem vyhověli.

28 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty na jednání konaném dne 12. června 2014. Žalobce potvrdil zpětvzetí návrhu na zrušení veškerých pozdějších právních předpisů v rozsahu, v němž směřují k zachování či nahrazení uvedených aktů, což bylo zaneseno do protokolu o jednání.

29 Žalobce navrhuje, aby Tribunál:

— zrušil rozhodnutí 2011/522, nařízení č. 878/2011, rozhodnutí 2011/782, nařízení č. 36/2012, rozhodnutí 2012/739, prováděcí nařízení č. 1117/2012, prováděcí nařízení č. 363/2013 a rozhodnutí 2013/255 (dále jen společně „napadené akty“);

— uložil Radě náhradu nákladů řízení.

30 Rada, podporovaná Komisí, navrhuje, aby Tribunál:

— zamítl žalobu;

— uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

31 Na podporu své žaloby uvádí žalobce původně čtyři žalobní důvody. První vychází z porušení práva na řádnou správu, a zejména povinnosti odůvodnění, druhý z porušení práva na obhajobu a z porušení práva na účinnou soudní ochranu, třetí z porušení základních práv včetně práva na vlastnictví, práva na zachování osobní cti a dobré pověsti, práva pracovat a svobody podnikání, jakož i presumpce neviny a čtvrtý z porušení práva na respektování soukromého života a zásady proporcionality. V návrhu na úpravu žaloby žalobce uvedl rovněž pátý žalobní důvod vycházející ze zjevně nesprávného posouzení.

32 Tribunál přezkoumá nejdříve druhý žalobní důvod, poté první a pátý důvod, a nakonec společně třetí a čtvrtý důvod.

Ke druhému žalobnímu důvodu, který vychází z porušení práva na obhajobu a z porušení práva na účinnou soudní ochranu

33 Žalobce tvrdí, že Rada porušila jeho právo na obhajobu a právo na účinnou soudní ochranu, neboť byla povinna mu v největším možném rozsahu oznámit důvody pro zařazení jeho jména na seznam osob dotčených omezujícími opatřeními, a to zaprvé v okamžiku přijetí rozhodnutí o zařazení jeho jména na seznam a zadruhé aby mu nejpozději bez prodlení po přijetí uvedeného rozhodnutí umožnila ve stanovené lhůtě uplatnit právo na opravný prostředek.

34 Žalobce rovněž tvrdí, že došlo k porušení práva na účinnou soudní ochranu, jež vyplývá z porušení jeho práva na obhajobu z důvodu neexistence řízení, které by mu umožnilo vyjádřit stanovisko, jakož i skutečnosti, že mu Rada odmítla umožnit přístup do spisu v rozumné lhůtě po přijetí uvedených opatření, a to zejména k důkazům použitým k odůvodnění uložených omezujících opatření.

35 Rada, podporovaná Komisí, zpochybňuje argumenty žalobce.

36 Úvodem je třeba připomenout, že dodržování práva na obhajobu zakotveného v čl. 41 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie obsahuje právo být vyslechnut a právo na přístup ke spisu za současného respektování oprávněných zájmů důvěrnosti (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 18. července 2013, Komise a další v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, dále jen „rozsudek Kadi II“, bod 99, a citovaná judikatura).

37 Mimoto právo na účinnou soudní ochranu, zakotvené v článku 47 Listiny základních práv, vyžaduje, aby dotčená osoba měla možnost seznámit se s důvody přijatého rozhodnutí, které se jí týká, buď přečtením samotného rozhodnutí, nebo na základě sdělení těchto důvodů na její žádost, aniž je dotčena pravomoc příslušného soudu vyžadovat jejich sdělení dotčeným orgánem, aby mu tak bylo umožněno hájit svá práva za co nejpříznivějších podmínek a rozhodnout se s plnou znalostí věci, zda je účelné obrátit se na příslušný soud, jakož i k tomu, aby byl tento soud plně schopen provést přezkum legality dotčeného aktu (viz rozsudek Kadi II, bod 100, a citovaná judikatura).

38 Článek 52 odst. 1 Listiny nicméně umožňuje omezit výkon práv v ní zakotvených, pokud dotyčné omezení respektuje podstatu dotčeného základního práva a je s ohledem na zásadu proporcionality nezbytné a skutečně odpovídá cílům obecného zájmu uznaným Unií (viz rozsudek Kadi II, bod 101 a citovaná judikatura).

39 Mimoto porušení práva na obhajobu musí být posuzováno v závislosti na konkrétních okolnostech každého projednávaného případu, zejména z hlediska povahy dotčeného aktu, kontextu, v němž byl přijat, a právních norem upravujících danou oblast (viz rozsudek Kadi II, bod 102, a citovaná judikatura).

K oznámení napadených aktů žalobci

40 Ohledně oznámení napadených aktů žalobci je třeba připomenout, že unijní soud rozlišuje jednak původní zařazení – prostřednictvím rozhodnutí – jména osoby na seznam osob dotčených omezujícím opatřením a jednak, ponechání jména dotčené osoby na uvedeném seznamu na základě pozdějších rozhodnutí.

41 Zaprvé, pokud jde o prvotní zařazení jména osoby na seznam osob dotčených omezujícími opatřeními, nelze od unijních orgánů vyžadovat, aby důvody uvedených opatření sdělily před prvotním zařazením jména osoby nebo subjektu na takový seznam (viz rozsudek Tribunálu ze dne 13. září 2013, Makhlouf v. Rada, T-383/11, bod 38 a citovaná judikatura). Takovéto předchozí sdělení by totiž mohlo ohrozit účinnost opatření, jimiž se zmrazují finanční prostředky a hospodářské zdroje, zavedených těmito rozhodnutími (viz rozsudek Makhlouf v. Rada, výše, bod 39 a citovaná judikatura).

42 K dosažení cíle sledovaného rozhodnutím 2011/522 a nařízení č. 878/2011, do jejichž příloh bylo původně zařazeno jméno žalobce, musí takováto opatření, jak vyplývá z jejich povahy, využít efektu překvapení a musí být uplatňována s okamžitou účinností (v tomto smyslu viz rozsudek Makhlouf v. Rada, výše, bod 40 a citovaná judikatura).

43 Z důvodů, které se vážou rovněž k cíli sledovanému uvedeným rozhodnutím a k účinnosti opatření jím stanovených, tedy unijní orgány neměly povinnost vyslechnout žalobce před prvotním zařazením jeho jména na seznam uvedený v daných přílohách (v tomto smyslu viz rozsudek Makhlouf v. Rada, výše, bod 41, a citovaná judikatura).

44 Zadruhé ohledně předchozího oznámení rozhodnutí o ponechání jména osoby na seznamu osob dotčených omezujícími opatřeními z výkladu bodu 101 ve spojení s bodem 103 rozsudku Kadi II vyplývá, že pokud jde o rozhodnutí o ponechání jména osoby na takovém seznamu, má unijní orgán

na rozdíl od situace, kdy jde o prvotní zařazení, v zásadě povinnost před přijetím takového rozhodnutí oznámit dotčené osobě skutečnosti, které má k dispozici a jimiž odůvodňuje své rozhodnutí, aby dotčené osobě bylo umožněno hájit svá práva.

45 Avšak jestliže Rada doplní odůvodnění zařazení jména žalobce na seznam osob dotčených omezujícími opatřeními jako v projednávané věci při přijetí rozhodnutí 2012/739 a prováděcího nařízení č. 1117/2012, je třeba u jednotlivých aktů činit rozdíly.

46 V projednávané věci, pokud jde o rozhodnutí 2011/782 a nařízení č. 36/2012, kterými bylo jméno žalobce ponecháno na seznamu osob dotčených omezujícími opatřeními uvedeném v příloze uvedených aktů, aniž bylo změněno odůvodnění prvotního zařazení, je třeba připomenout, ačkoli všem následným rozhodnutím o zmrazení finančních prostředků musí v zásadě předcházet sdělení nových skutečností v neprospěch a slyšení (rozsudky Soudního dvora ze dne 21. prosince 2011, Francie v. Organizace Mudžáhidů íránského lidu, C-27/09 P, Sb. rozh., s. I-13427, bod 137, a Tribunálu ze dne 7. prosince 2010, Fahas v. Rada, T-49/07, Sb. rozh., s. II-5555, bod 48), že tomu tak není v případě, když je odůvodnění následného rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků v podstatě stejné jako odůvodnění již uplatněné při příležitosti předcházejícího rozhodnutí. Pak k tomu účelu stačí pouhé prohlášení (rozsudky Tribunálu ze dne 30. září 2009, Sison v. Rada, T-341/07, Sb. rozh., s. II-3625, bod 62, a Fahas v. Rada, výše bod 55).

47 Ve světle uvedené judikatury neexistence individuálního oznámení rozhodnutí 2011/782 a nařízení č. 36/2012, v nichž se Rada omezila na převzetí odůvodnění prvotního zařazení, aniž cokoli dodala či změnila, neporušuje právo na obhajobu.

48 Naopak ohledně rozhodnutí 2012/739 a prováděcího nařízení č. 1117/2012, v nichž Rada změnila odůvodnění prvotního zařazení jména žalobce na dotčené seznamy, je třeba připomenout, že v rámci takových aktů musí být sdělení důkazů v neprospěch dotčené osoby a právo být vyslechnut zajištěno ještě před přijetím uvedených aktů (rozsudek Francie v. Organizace Mudžáhidů íránského lidu, výše bod 63).

49 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že Rada informovala žalobce o úmyslu změnit důvody pro zařazení jeho jména na dotčené seznamy dopisem ze dne 29. května 2012. Žalobce tedy mohl předložit svá vyjádření týkající se nových důvodů. Žalobce se tedy neprávem domnívá, že Rada porušila jeho právo být vyslechnut, pokud jde o rozhodnutí 2012/739 a prováděcí nařízení č. 1117/2012.

50 Pokud jde o rozhodnutí 2013/255 a prováděcí nařízení č. 363/2013, v rozsahu, v němž přesně přebírají odůvodnění obsažené v rozhodnutí 2012/739 a prováděcím nařízení č. 1117/2012, neexistence individuálního oznámení neporušuje právo na obhajobu.

K právu být vyslechnut a být seznámen s důkazy

51 Podle judikatury týkající se rozhodnutí o ponechání jména osoby na seznamu osob dotčených omezujícími opatřeními platí, že pokud dotčená osoba nebo subjekt předloží vyjádření ke shrnutí důvodů, musí příslušný unijní orgán důsledně a nestranně přezkoumat opodstatněnost uváděných důvodů ve světle tohoto vyjádření a případných skutečností, které svědčí ve prospěch dotčené osoby a jsou k tomuto vyjádření přiloženy (viz rozsudek Kadi II, bod 114 a citovaná judikatura).

52 Jak zdůraznila Rada, článek 21 rozhodnutí 2011/782, článek 32 nařízení č. 36/2012, článek 27 rozhodnutí 2012/739 a článek 30 2013/255 stanoví, že jsou-li předloženy připomínky nebo nové podstatné důkazy, Rada své rozhodnutí přezkoumá a dotčenou osobu či subjekt o této skutečnosti informuje.

53 Mimoto je třeba zdůraznit, že Rada je povinna poskytnout přístup k veškerým nedůvěrným správním dokumentům týkajícím se dotčeného opatření pouze na žádost dotyčné osoby (rozsudek Soudního dvora ze dne 16. listopadu 2011, Bank Melli Iran v. Rada, C-548/09 P, Sb. rozh., s. I-11381, bod 92).

54 Mimoto je třeba připomenout, že zveřejnění oznámení určeného osobám, na něž se vztahují omezující opatření tohoto druhu, postačuje k upozornění osob dotčených omezujícími opatřeními na možnost napadnout rozhodnutí Rady (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 23. dubna 2013, Gbagbo a další v. Rada, C-478/11 P až C-482/11 P, bod 62).

55 V projednávané věci bylo takové oznámení zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie* dne 3. září 2011, v den zveřejnění rozhodnutí 2011/522 a nařízení č. 878/2011, přičemž dotčené osoby jím byly informovány o možnosti požádat o sdělení skutečností, kterými byly přijaté akty odůvodněny. Rada učinila totéž v případě rozhodnutí 2011/782 a nařízení č. 36/2012, a zveřejnila v Úředním věstníku oznámení téhož druhu. Žalobce tedy neprávem tvrdil, že neměl příležitost a možnost se hájit.

56 Pokud jde o rozhodnutí 2012/739, prováděcí nařízení č. 1117/2012, rozhodnutí 2013/185 a prováděcí nařízení č. 363/2013, Rada dvěma individuálními dopisy ze dne 30. listopadu 2012 a 13. května 2013 informovala žalobce o možnosti požádat o sdělení skutečností, které odůvodnily přijetí uvedených aktů. Žalobce tedy mohl požádat o takové sdělení a připravit svoji obhajobu.

57 Z dokumentů ve spisu mimoto nevyplývá, že by žalobce využil postupů uvedených v bodě 54 výše. Není proto opodstatněné tvrzení, že Rada porušila jeho právo na účinnou soudní ochranu.

58 Z výše uvedeného vyplývá, že druhý žalobní důvod musí být zamítnut.

K prvnímu žalobnímu důvodu, který vychází z porušení povinnosti odůvodnění

59 Žalobce tvrdí, že Rada přijala omezující opatření, která se jej týkají, aniž ho informovala o důvodech tak, aby mohl uplatnit svoji obhajobu či jiná vyjádření, a že použila stereotypní obecné formulace, aniž uvedla skutkové a právní okolnosti odůvodňující zařazení jeho jména na dotčené seznamy nebo skutečnosti vedoucí k přijetí napadených aktů.

60 Rada podporovaná Komisí zpochybňuje argumenty žalobce.

61 Úvodem je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je cílem povinnosti uvést odůvodnění aktu nepříznivě zasahujícího do právního postavení určité osoby, jež je logickým důsledkem zásady dodržování práva na obhajobu, jednak poskytnout dotyčné osobě dostatečné informace pro zjištění, zda je akt opodstatněný, nebo je případně stižen vadou, která umožňuje napadnout jeho platnost před soudem Unie, a jednak umožnit tomuto soudu provést přezkum legality tohoto aktu (viz rozsudek Makhlouf v. Rada, výše, bod 60, a citovaná judikatura).

62 Podle ustálené judikatury musí být odůvodnění vyžadované článkem 296 SFEU přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musejí z něj jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl vykonávat přezkum (viz rozsudek Makhlouf v. Rada, výše, bod 61 a citovaná judikatura).

63 Vzhledem k tomu, že dotčená osoba nebo subjekt nemá právo na slyšení před přijetím původního rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků a hospodářských zdrojů, je dodržování povinnosti uvést odůvodnění o to důležitější, že představuje jedinou záruku umožňující dotčené osobě – přinejmenším po přijetí tohoto rozhodnutí – uplatnit účelně procesní prostředky, které má k dispozici, k napadení legality uvedeného rozhodnutí (viz rozsudek Makhlouf v. Rada, výše, bod 62 a citovaná judikatura).

64 Odůvodnění aktu Rady, kterým se ukládá opatření, jímž se zmrazují finanční prostředky a hospodářské zdroje, tedy musí identifikovat specifické a konkrétní důvody, na základě kterých Rada při výkonu své diskreční posuzovací pravomoci dospěla k závěru, že se takové opatření musí uplatnit na dotyčnou osobu (viz rozsudek Makhlouf v. Rada, výše, bod 63 a citovaná judikatura).

65 Požadavek odůvodnění však musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít osoby, kterým je akt určen, na získání těchto vysvětlení (viz rozsudek Makhlouf v. Rada, výše, bod 64 a citovaná judikatura).

66 Není tedy požadováno, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 296 SFEU, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (viz rozsudek Makhlouf v. Rada, výše, bod 65 a citovaná judikatura).

67 Konkrétně, akt nepříznivě zasahující do právního postavení je dostatečně odůvodněn, jestliže byl vydán v souvislostech, které jsou dotčené osobě známy a umožňují jí pochopit dosah opatření, které vůči ní bylo přijato (viz rozsudek Makhlouf v. Rada, výše, bod 66 a citovaná judikatura).

68 Pokud jde o míru, s jakou byl žalobce seznámen s obecným kontextem přijetí dotčených omezujících opatření, je v projednávané věci třeba uvést, že body 1 až 3 odůvodnění rozhodnutí 2011/273, na které odkazuje rozhodnutí 2011/522 a nařízení č. 878/2011, uvádí obecné důvody Unie pro přijetí omezujících opatření vůči Sýrii a zní takto:

„(1) Dne 29. dubna 2011 vyjádřila Evropská unie hluboké znepokojení nad vývojem situace v Sýrii a nasazením vojenských a bezpečnostních sil v řadě syrských měst.

(2) Unie důrazně odsoudila násilné potlačení pokojných protestních akcí, k němuž došlo na různých místech v Sýrii, a to i za použití ostré munice, a jež vedlo k úmrtí několika demonstrantů, ke zraněním a ke svévolnému zadržení některých osob, a vyzvala syrské bezpečnostní síly, aby namísto represe zachovávaly zdrženlivost.

(3) Vzhledem k vážnosti situace by měla být vůči Sýrii a vůči osobám odpovědným za násilné represe proti civilnímu obyvatelstvu v Sýrii uložena omezující opatření.“

69 Navíc podle článku 4 rozhodnutí 2011/273, ve znění rozhodnutí 2011/522, „[z]mrazují se veškeré finanční prostředky a hospodářské zdroje, které náleží osobám odpovědným za násilné represe proti civilnímu obyvatelstvu v Sýrii, osobám a subjektům, které mají prospěch z tohoto režimu nebo které jej podporují, a osobám a subjektům s nimi spojeným, jak jsou uvedeny v příloze, nebo které jsou těmito osobami nebo subjekty vlastněny, drženy či kontrolovány“.

70 Mimoto čl. 25 odst. 1 rozhodnutí 2012/739 stanoví, že opatření mohou být přijata vůči osobám odpovědným za násilné represe proti civilnímu obyvatelstvu v Sýrii, osobám a subjektům, které mají prospěch z tohoto režimu nebo které jej podporují, a osobám a subjektům s nimi spojeným.

71 Z judikatury plyne, že je možné předpokládat, že obecný kontext, na který odkazují napadené akty, byl významným osobnostem syrské společnosti znám (v tomto smyslu viz rozsudek Makhlouf v. Rada, výše). V projednávané věci je přitom žalobce, jak plyne z dokumentů ve spisu a z jeho vlastních prohlášení, v Sýrii významným podnikatelem hlavně v odvětví farmaceutickém, zemědělsko-potravinářském a finančním. Kromě toho je žalobce rovněž předsedou Obchodní a průmyslové komory v Alepu (Sýrie). Obecný kontext, na který odkazují uvedené akty, byl tedy žalobci nezbytně znám.

72 Pokud jde o specifický kontext zařazení jména žalobce na seznamy připojené k napadeným aktům, z ustálené judikatury vyplývá, že k řádnému splnění své povinnosti odůvodnit akt ukládající omezující opatření musí Rada uvést skutkové a právní okolnosti, na kterých závisí právní odůvodnění těchto opatření, a úvahy, které ji vedly k jejich přijetí (v tomto smyslu viz rozsudek Bank Melli Iran v. Rada, výše, bod 81 a citovaná judikatura). Z toho v zásadě plyne, že odůvodnění takovéhoto aktu se musí v zásadě týkat nejen zákonných podmínek použití omezujících opatření, ale rovněž specifických a konkrétních důvodů, na základě kterých Rada při výkonu své široké posuzovací pravomoci dospěla k závěru, že se na dotyčnou osobu musí taková opatření uplatnit (v tomto smyslu viz obdobně rozsudky Tribunálu ze dne 12. prosince 2006, Organizace Mudžáhidů íránského lidu v. Rada, T-228/02, Sb. rozh., s. II-4665, bod 146; Fahas v. Rada, výše, bod 53, a ze dne 11. prosince 2012, Sina Bank v. Rada, T-15/11, bod 68).

73 Nicméně podle judikatury podrobné zveřejnění skutečností vytýkaných dotčeným osobám může nejen narážet na naléhavé důvody obecného zájmu, které se týkají bezpečnosti Unie a jejích členských států nebo vedení jejich mezinárodních vztahů, ale rovněž zasahovat do oprávněných zájmů dotčených osob a subjektů v tom, že může vážně poškodit jejich pověst, takže je třeba výjimečně připustit, že ve verzi rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků zveřejněné v Úředním věstníku musí být uveden pouze výrok, jakož i všeobecné odůvodnění, přičemž se rozumí, že musí být vypracováno specifické a konkrétní odůvodnění tohoto rozhodnutí, se kterým musí být obeznámeny dotyčné osoby jakýmkoliv jiným přiměřeným prostředkem (v tomto smyslu viz obdobně rozsudek Organizace Mudžáhidů íránského lidu v. Rada, výše, bod 147, a rozsudek Tribunálu ze dne 8. června 2011, Bamba v. Rada, T-86/11, Sb. rozh., s. II-2749, bod 53).

74 V projednávané věci se Rada v rozhodnutí 2011/522, nařízení č. 878/2011, rozhodnutí 2011/782 a nařízení č. 36/2012 pro účely zařazení jména žalobce na seznamy osob dotčených omezujícími opatřeními opřela o následující důvody:

„Předseda obchodní a průmyslové komory v Alepu. Ekonomicky podporuje syrský režim.“

75 V rozhodnutí 2012/739, prováděcím nařízení č. 1117/2012, prováděcím nařízení č. 363/2013 a rozhodnutí 2013/255 se Rada pro účely zařazení jména žalobce na seznamy osob dotčených omezujícími opatřeními opřela o následující důvody:

„Předseda obchodní a průmyslové komory v Alepu. Místopředseda správní rady společnosti Cham Holding. Ekonomicky podporuje syrský režim.“

76 Je třeba konstatovat, že důvody uvedené v bodech 74 a 75 výše jsou dostatečně jasné a přesné. S ohledem na kritérium pro zařazení, které se týká osob, které podporují syrský režim, a osob, které z něj mají prospěch, (viz bod 5 výše), jakož i skutečnost, že seznamy připojené k napadeným aktům se týkají řady dalších osobností z prostředí syrského obchodu, mohl totiž žalobce pochopit, že syrský režim podporoval výkonem významných profesních funkcí, a proto bylo jeho jméno zařazeno na uvedené seznamy. Mimoto žalobce v rámci projednávané žaloby napadl důvody pro zařazení jeho jména na uvedené seznamy.

77 V důsledku toho odůvodnění napadených aktů postačuje ke splnění povinnosti odůvodnění vyplývající z čl. 296 druhého odstavce SFEU. Proto je třeba první žalobní důvod zamítnout.

K pátému důvodu, který vychází z nesprávného posouzení

78 Žalobce tvrdí, že Rada se dopustila nesprávného posouzení skutkových okolností, když uvedla jeho funkci místopředsedy společnosti Cham Holding, neboť v okamžiku přijetí prováděcího nařízení č. 1117/2012 a rozhodnutí 2012/739 ani poté takové postavení neměl, jelikož jmenování nového místopředsedy výroční valnou hromadou nabylo účinnosti dne 18. září 2012.

79 Rada, podporovaná Komisí, argumenty žalobce zpochybňuje.

80 Úvodem je třeba uvést, že žalobní důvod týkající se nesprávného posouzení byl uveden až v návrhu na úpravu návrhových žádání dne 16. července 2013, a nikoli v žalobě. Týká se zmínky „místopředseda společnosti Cham Holding“, a nikoli důvodů, o které se Rada opřela při prvotním zařazení jména žalobce na seznam osob dotčených omezujícími opatřeními.

81 V tomto ohledu bylo v bodě 49 výše připomenuto, že Rada informovala žalobce dopisem ze dne 29. května 2012 o úmyslu doplnit odůvodnění zařazení jeho jména na seznam osob dotčených omezujícími opatřeními a zahrnout mezi odůvodnění skutečnost, že je místopředsedou společnosti Cham Holding.

82 Ze spisu mimo jiné plyne, že na výroční valné hromadě společnosti Cham Holding konané dne 18. září 2012 žalobce nepředložil kandidaturu na znovuzvolení na post místopředsedy.

83 Mimoto dne 29. listopadu 2012, Rada přijala rozhodnutí 2012/739 a prováděcí nařízení č. 1117/2012. Odůvodnění zařazení jména žalobce na seznam osob dotčených omezujícími opatřeními uvedený v příloze uvedených aktů bylo změněno tak, jak Rada uvedla v předchozím dopisu.

84 Je tedy třeba konstatovat, že k datu přijetí napadených aktů již žalobce nevykonával funkci místopředsedy společnosti Cham Holding.

85 Nicméně vzhledem k tomu, že žalobce již byl upozorněn na zamýšlenou změnou odůvodnění rozhodnutí 2012/739 a prováděcího nařízení č. 1117/2012 k datu, kdy došlo ke změně v řídících orgánech společnosti Cham Holding, nelze Radě vytýkat, že toto odůvodnění použila v přílohách uvedených aktů.

86 Ohledně prováděcího nařízení č. 363/2013 a rozhodnutí 2013/255 přijatých dne 22. dubna 2013 a dne 31. května 2013 je však třeba konstatovat, že Rada mohla jejich odůvodnění opravit, neboť od konání valné hromady do přijetí napadených aktů uplynulo zhruba osm měsíců.

87 Rovněž je třeba zdůraznit, že žalobce nikdy nezpochybnil opodstatněnost odůvodnění napadených aktů, pokud jde o jeho postavení předsedy Obchodní a průmyslové komory v Alepu. Podle ustálené judikatury přitom jako základ uvedených aktů postačuje jediný platný důvod (v tomto smyslu viz rozsudek Kadi II, bod 119). Nesprávné posouzení konstatované v bodě 86 výše ohledně opodstatněnosti doplňujícího důvodu pro zařazení by tedy nevedl ke zrušení uvedených aktů.

88 Pátý žalobní důvod je tedy třeba zamítnout.

Ke třetímu a čtvrtému žalobnímu důvodu, které vycházejí z porušení základních práv, včetně práva na vlastnictví, práva na zachování osobní cti a dobré pověsti, práva pracovat a svobody podnikání a práva na presumpci neviny, práva na respektování soukromého života a zásady proporcionality

89 Zaprvé žalobce tvrdí, že časově neomezené omezení jeho práva na vlastnictví uložené napadenými akty, jakož i nevhodná povaha odůvodnění a neexistence důkazů odůvodňujících uvedená omezení představují nepřiměřený a nepřípustný zásah do jeho práva na vlastnictví.

90 Zadruhé žalobce tvrdí, že napadené akty protiprávně omezují jeho právo na zachování osobní cti a dobré pověsti, jeho právo pracovat a svobodu podnikání, jakož i zásadu presumpce neviny.

91 Zatřetí žalobce tvrdí, že napadené akty porušují jeho právo na respektování soukromého života, „neboť zmrazení finančních prostředků a omezení svobody pohybu představují nepřiměřený zásah do práva na respektování soukromého života, jakož i porušení obecné zásady proporcionality“.

92 Rada, podporovaná Komisí, argumenty žalobce zpochybňuje.

93 Zaprvé nelze přijmout argumentaci týkající se porušení práva na zachování osobní cti a dobré pověsti, práva pracovat a svobody podnikání žalobce, jakož i zásady presumpce neviny.

94 Je totiž třeba připomenout, že v tomto ohledu z článku 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu vyplývá, že každý návrh na zahájení řízení musí uvádět předmět sporu a stručný popis žalobních důvodů a tyto údaje musí být natolik jasné a přesné, aby umožnily žalovanému připravit si obhajobu a Tribunálu vykonávat přezkum. Z toho vyplývá, že hlavní skutkové a právní okolnosti, na kterých je žaloba založena, musí uceleně a srozumitelně vyplývat z textu samotné žaloby (viz obdobně rozsudek Soudního dvora ze dne 9. ledna 2003, Itálie v. Komise, C-178/00, Recueil, s. I-303, bod 6). Z toho důvodu musí žaloba ozřejmit, v čem spočívá žalobní důvod, na kterém se žaloba zakládá, takže pouhé abstraktní vyjádření nesplňuje požadavky jednacího řádu (rozsudek Tribunálu ze dne 12. ledna 1995, Viho v. Komise, T-102/92, Recueil, s. II-17, bod 68.

95 V projednávané věci je přitom třeba uvést, že argumentace týkající se porušení základních práv uvedených v bodě bod 90 výše neobsahuje dostatečně jasné a přesné výtky, které chce žalobce vyjádřit. Z toho plyne, že Rada nemohla správně připravit svoji obranu a Tribunál nemohl na základě uvedené argumentace provést přezkum.

96 Jelikož požadavky čl. 44 odst. 1 jednacího řádu mají povahu nepominutelných podmínek řízení, je dále třeba dodat, že Tribunálu přísluší zkoumat otázku nedodržení uvedených požadavků i bez návrhu (rozsudky Tribunálu ze dne 10. července 1990, Automec v. Komise, T-64/89, Recueil, s. II-367, bod 74, a ze dne 14. února 2012, Itálie v. Komise, T-267/06, body 35 až 38). Argumentace týkající se základních práv uvedených v bodě 90 výše tedy musí být zamítnuta jako nepřípustná.

97 Zadruhé ohledně argumentace týkající se porušení práva na vlastnictví je třeba především připomenout, že právo na vlastnictví patří mezi obecné zásady unijního práva a je zakotveno v článku 17 Listiny základních práv.

98 Mimoto podle ustálené judikatury se práva zakotvená v Listině základních práv netěší v unijním právu absolutní ochraně, ale musí k nim být přihlédnuto ve vztahu k jejich funkci ve společnosti. Proto může být výkon těchto práv omezen za podmínky, že tato omezení skutečně odpovídají cílům obecného zájmu sledovaným Unií a nejsou s ohledem na sledovaný cíl nepřiměřeným a neúnosným zásahem do samotné podstaty takto zaručených práv (rozsudek Makhlouf v. Rada, výše, body 97 až 101 a 105).

99 Ohledně uplatnění uvedených zásad v projednávané věci je třeba uvést, že argumenty uplatněné žalobcem odpovídají argumentům, které Tribunál zamítl ve věci, v níž byl vydán citovaný rozsudek Makhlouf v. Rada. Přijetí omezujících opatření vůči žalobci je totiž adekvátní, neboť odpovídá tak zásadnímu cíli obecného zájmu pro mezinárodní společenství, jako je ochrana civilního obyvatelstva. Zmrazení finančních prostředků a dalších hospodářských zdrojů, jakož i zákaz vstupu na území Unie, které se týká osob identifikovaných jako osoby podporující syrský režim, nemohou být samy o sobě nepřiměřené.

100 Předmětná omezující opatření jsou rovněž nezbytná, jelikož alternativní a méně omezující opatření, jako je systém předchozího schválení nebo povinnost dodatečného odůvodnění použití vyplacených finančních prostředků, neumožňují dosáhnout sledovaného cíle, tedy boje proti financování syrského režimu, stejně účinně, zejména vzhledem k možnosti uložená omezení obejít.

101 Mimoto napadené akty, které obsahují předmětná omezující opatření, byly přijaty při dodržení všech záruk umožňujících žalobci výkon jeho práva na obhajobu, jak již bylo uvedeno v bodech 36 až 58 v rámci přezkumu druhého žalobního důvodu.

102 Konečně napadené akty stanoví možnost schválit použití zmrazených finančních prostředků pro uspokojení základních potřeb či úhradu některých závazků, udělit zvláštní povolení k uvolnění zmrazených finančních prostředků, jiných finančních aktiv nebo jiných hospodářských zdrojů, a pravidelné přezkoumávání zařazení na seznam k zajištění toho, aby osoby a subjekty, které již neodpovídají kritériím pro zařazení na sporný seznam, z něj byly vyňaty.

103 Zatřetí ohledně argumentace týkající se porušení práva na respektování soukromého života je třeba uvést, že napadené akty rovněž stanoví, že příslušný orgán členského státu může povolit vstup na své území zejména z naléhavých humanitárních důvodů (rozsudek Tribunálu ze dne 12. března 2014, al-Asád v. Rada, T-202/12, bod 119).

104 Vzhledem k prvořadému významu ochrany civilního obyvatelstva v Sýrii a k výjimkám, s nimiž se v napadených rozhodnutích počítá, nejsou tudíž omezení práv žalobce na vlastnictví a na respektování jeho soukromého života, která jsou způsobena napadenými rozhodnutími, s ohledem na sledovaný cíl nepřiměřená.

105 Třetí a čtvrtý žalobní důvod je tedy třeba zamítnout.

106 Je tudíž namístě žalobu zamítnout, aniž je třeba rozhodnout o přípustnosti návrhu na úpravu návrhových žádání podaných ve stadiu repliky a vyjádření ze dne 16. července 2013.

K nákladům řízení

107 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Rada požadovala náhradu nákladů řízení a žalobce neměl ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedenému uložit, že ponese vlastní náklady a nahradí náklady řízení vynaložené Radou, včetně nákladů souvisejících s řízením o předběžném opatření.

108 Podle čl. 87 odst. 4 prvního pododstavce téhož jednacího řádu však orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady řízení. Komise tedy ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (sedmý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Fares Chehabi ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Radou Evropské unie.

3) Komise Evropské unie ponese vlastní náklady řízení.

Van der Woude Wiszniewska-Białecka Ulloa Rubio

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 30. dubna 2015.

Podpisy.